

finere de områder, hvor den pågældende ikke må opholde sig.

Der er også spørgsmålet om den grundlæggende tekniske indretning og håndtering af ordningen. F.eks. skal det jo ikke være forbudt for den, der har fodlænke på, at rejse med fly, og i så fald skal udstyret være slukket. Det vil kræve nærmere aftaler mellem politiet og f.eks. flyselskabet, og det betyder, at udstyret kan være slukket i længere tid.

Det vil også være nødvendigt, at den, som har fodlænken på, selv vedligger og oplader GPS-fodlænken, og nogle vil have svært ved at klare denne opgave. Hertil kommer de generelle tekniske problemer med GPS-senderens dækning, som selvfølgelig vil være der i forhold til en GPS-fodlænke. Der er også spørgsmålet om, hvordan den relevante overvågning og kontrol nærmere skal tilrettelægges.

Bl.a. af de grunde, jeg her har nævnt, altså dels de usikkerheder, der knytter sig til fodlænkemodellen, dels at Justitsministeriet nu sammen med rigspolitiet og Rigsadvokaten overvejer, hvordan tilholdsordningen i øvrigt kan bringes til at fungere så effektivt som muligt, er det regeringens opfattelse, at et dansk GPS-forsøg fortsat bør afvente erfaringerne fra Norge. Jeg har for nylig i et svar til Retsudvalget omtalt udviklingen i Norge, hvor Stortinget nu er i færd med at behandle et lovforslag, der åbner mulighed for en forsøgsordning i et enkelt politidistrikt. Jeg har forstået, at de tekniske løsninger for den formodentlig kommende norske forsøgsordning endnu ikke er nærmere fastlagt eller besluttet, men at man i givet fald håber at kunne have en afklaring i løbet af efteråret.

På den anførte baggrund kan regeringen ikke støtte det foreliggende beslutningsforslag, idet det efter regeringens opfattelse vil være rigtigst i første omgang at afvente erfaringerne fra Norge. Som sagt vil regeringen være indstillet på at drøfte resultatet af de igangværende overvejelser om styrkelse af den gældende tilholdsordning med Folketinget, uanset om de munder ud i, at der bør tages lovgivningsinitiativer eller gennemføres administrative ændringer.

Kl. 10:53

Formanden:

Tak. Der er ønske om korte bemærkninger, først fra fru Karen Hækkerup.

Kl. 10:53

Karen Hækkerup (S):

Tak til justitsministeren. Det er jo selvfølgelig ærgerligt, at justitsministeren ikke er mere posi-

tiv i forhold til at gå ind her og nu og hjælpe de mange kvinder, som er forfulgt, som gemmer sig og hele tiden skal se over deres skuldre for at se, om deres tidligere partner står der parat til slå dem ihjel.

Det, som ministeren sagde, var, at han ville se på, om der var behov for stramninger og præciseringer af tilholdsreglerne. Jeg tror sådan set, at man kan stramme og præcisere herfra og til bededagene, det ændrer ikke noget ved, at de mennesker, som ikke overholder de her tilholdsregler, er fløjttende ligeglade med, hvilke stramninger ministeren kan finde på. Den eneste sikkerhed, man kan give de kvinder, hvis tidligere partner igen og igen bryder et polititilhold og opsøger dem alene for at banke dem eller forsøge at slå dem ihjel eller rent faktisk slår dem ihjel, er, at de er sikre på, at manden ikke kan få fat i dem. Det kan man jo gøre på to måder: Enten ved at man overvåger manden, hvor han er, eller ved at han er bag lås og slå. Jeg ved ikke, hvad justitsministeren foretrækker.

Kl. 10:54

Formanden:

Justitsministeren.

Kl. 10:54

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Ja, regeringen foretrækker altid den løsning, der virker. Det forslag, som er fremlagt nu og her, er et blålys, der er ingen, der med et fingerknips kan få en fodlænke på en person og så sikre sig, at vedkommende ikke kommer hen til kvinden. Det, der hjælper, er jo det hårde arbejde, regeringen yder med et flertal i Folketinget med hensyn til at sørge for, at loven virker, gennem at vi eventuelt strammer op på tilholdsreglerne. Det er jo derfor, det har været så besværligt at gøre det i Norge. Det kan godt være, det lyder smart, men jeg synes også, der er en forpligtelse for folketingspolitikere til at foreslå nogle ting, som kan lade sig gøre i virkelighedens verden.

I Norge har man drøftet det her gennem længere tid. De problematikker, man har i Norge, er jo f.eks., at hvis man putter en GPS-lænke på en person, så kan den jo f.eks. – ud over alle de mange besværligheder, der er ved det – ikke overvåge, når kvinden tager i stormagasinet, tager til sport og alle mulige andre ting. En GPS-fodlænke kan teknisk, kan jeg oplyse spørgeren om, kun registrere nogle bestemte steder. Det er svært at sige, at den skal bippe ud, fordi vedkommende tager ud og handler, hvis den pågældende eksempelvis tager i Magasin eller i Illum eller tager hen på fodboldstadion.